

[A. Johansen.]

Lovforslag, til man havde drøftet de andre til Udvalget henviste Forslag, saa vilde blive vist Imødekommenhed over for et Forslag, som indeholdt de i nærværende Lovforslag indeholdte Bestemmelser. Da det er dem, det i Øjeblikket særlig drejer sig om, var der ingen Anledning til yderligere at spænde de arbejdsløses Forventninger paa Pinebænken. Den ærede Ordførers Udtalelser i Dag viser ogsaa tilstrækkeligt, at der ikke var noget at vente, som de arbejdsløse kunde føle sig blot nogenlunde tilfredsstillt med.

Ordføreren henviste til den i Fjor førte Debat og gentog, hvad der ogsaa blev gentaget i Fjor, at med Socialreformens Gennemførelse skulde der været slaaet Bom for enhver ekstraordinær Foranstaltning i Retning af at yde Understøttelse til arbejdsløse. Den daværende Socialminister gik, hvad Tingets ærede Medlemmer sikkert vil erindre, tilstrækkelig klart og tydeligt imod, at der skulde foreligge en saadan Forudsætning, men selv om den havde foreligget, tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at dette Omraade i saa Fald ikke er det eneste, paa hvilket Forudsætningerne er bristet. Den uhyre omfattende og langvarige Krise har paa mange Omraader slaaet tidligere Forudsætninger i Stykker, og de Overvejelser, der har fundet Sted om Socialreformen før dens Gennemførelse, ligger i alt Fald forud for den uhyggelige Krise, vi nu har haft og stadig befinder os i. Det maa, som der staar i Mindretallets Indstilling, være den til enhver Tid foreliggende Situation, der er bestemmende for, hvad der skal ydes af Støtte for Befolkningen, og jeg synes ikke, der kan være Tvivl om, at den nuværende Situation med det Arbejdsløshedstal, vi har, maner til at gøre noget. Gennem en meget lang Aarrække har jeg deltaget i Udførelsen af de Foranstaltninger, der er truffet til Fordel for arbejdsløse, og jeg var Medlem af det C-Nævn, som under de ekstraordinære Love, hvis Gyldighed ophørte i 1927, skulde forvalte den ekstraordinære Understøttelse. Det var paa det daværende Tidspunkt den almindelige Opfattelse, at naar Arbejdsløsheden inden for et Fag naaede op til 20 pCt., havde dette afgørende Betydning for, om de paagældende Fag skulde anses for at have ekstraordinær Arbejdsløshed eller ej, selv om der i det paagældende Fag var en ikke ringe normal Arbejdsløshed. Ved Nytaarstid havde Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse 64 000 arbejdsløse; det betød en Tilvækst i den sidste Uge paa 18 000 arbejdsløse. Der var

ikke Frostvejr dengang, det var tilstrækkelig mildt Vejr til, at der kunde arbejdes ude i fri Luft ved alle de Foretagender, der finder Sted dér. Alligevel voksede Arbejdsløsheden med 18 000 i Ugen før Nytaar. Saa kender vi jo det Fænomen, at efter Nytaar kommer mange i Gang igen, og det skal ikke skjules, at Arbejdsløsheden i Ugen mellem 3. og 10. Januar gik noget ned; men naar Arbejdsmændene alene fik 18 000 flere arbejdsløse i Ugen før Nytaar, og den efterfølgende Nedgang i Arbejdsløsheden, som ikke faldt paa Arbejdsmændene alene, kun var paa 8 000, siger det alligevel, at der er noget, der ligger bagved, noget som virker stærkere end Frostvejr, en dybere Aarsag til denne Arbejdsløshed. Jeg tror ikke, den høje Rigsdag kan sidde dette Forhold overhørig.

Der er henvist til, at der i 1935 har været langt større Beskæftigelse end i Aarene forud. Det er rigtigt, men vi har stadig væk haft 50 000 arbejdsløse Sommeren igennem. Saa har man hævdet: ja, men de, der gaar ledige i den Tid, er vel simpelt hen saadanne, som ikke længere kan beskæftiges, der maa være særlige Grunde til, at de vedblivende gaar arbejdsløse, naar Beskæftigelsen er saa betydelig, som den er. Navnlig fra Arbejdsgiverside har man hævdet, at det kunde ikke være legitim Arbejdskraft, det maatte være Folk, som havde søgt ind i Arbejdsløshedskasserne for at faa Understøttelse. Den store Arbejdsløshedsstatistik, der blev foretaget for nogle Aar siden paa Foranledning af Arbejdsløshedsraadet, gik 2 Aar tilbage i Tiden, men man fandt ikke ved den Undersøgelse noget, der støttede disse Paastande. Saa sagde man fra Arbejdsgiverside: ja, men den var for lidt omfattende, man skulde have taget 4 Aar, man skulde have taget Tiden fra 1931 til 1935, saa vilde man have faaet et ganske anderledes Resultat. Det var en næsten ugørlig Opgave, eller, rettere sagt, den var ugørlig for Arbejdsløshedskasserne, men for dog at forsøge paa at klargøre, om der var et Gran af Sandhed i denne Paastand, har vi i den Arbejdsløshedskasse, som jeg har den Ære at beskæftige mig med, foretaget det Eksperiment at opgøre for de københavnske arbejdsløse, som vi kunde faa i Tale hver for sig, idet vi ikke nøjedes med de Notater, vi havde, hvorledes deres Forhold har været i de 4 Aar, der er gaaet siden da. Resultatet af denne Undersøgelse, der omfattede 3 531 Medlemmer, blev, at der var i alt 186 Mand, som ikke havde været i Arbejde i disse 4 Aar, 186 ud af 3 531, alle